

És (la paralització de) l'economia, estúpid

written by Carles Suárez i Graells | 24 de gener de 2018
Arribats on som, tenim dues opcions:

1. Acceptar la derrota i abandonar indefinidament l'objectiu d'independència.
2. Mantenir l'objectiu d'aconseguir la independència en l'escenari actual.

La primera opció sembla ser l'opció preferida dels represaliats, de la direcció del PDeCAT i d'ERC, de les seccions més institucionalitzades de les entitats sobiranistes, de l'establishment econòmic i dels tertulians habituals del *camamilla party*, als quals s'ha sumat la línia editorial del diari ARA.

És comprensible que els represaliats acatin el que faci falta, però no que la defensa judicial individual determini el destí d'un procés d'alliberament nacional.

Quan es prioritza la restitució de les institucions a la implantació de la República es valida l'estratègia que Cebrián va fer pública el febrer passat:

1. Aplicar el 155 i suspendre l'autonomia.
2. L'independentisme deixa de treballar per la independència.
3. L'independentisme es limita a treballar per recuperar l'autonomia.

Exactament el que "els realistes" estan proposant: assumir la caiguda lliure i l'acatament *sine die*. La seva narrativa és que no es pot avançar sense aconseguir primer la recuperació de la Generalitat. Quina recuperació? Algú pensa que Espanya

permetrà la recuperació dels Mossos? De l'autonomia financera? De la diplomàcia pròpia? No ha donat prou mostres encara l'elit extractiva espanyola del fet que es juga la seva pròpia supervivència i que està disposada a anar a totes –fins i tot a recórrer al feixisme– per evitar la independència?

Si ens rendim ara, no només impossibilitem la independència, sinó que condemnem a futures generacions a la repressió i a l'acatament indefinit a la Constitució.

La segona és l'opció preferida de les bases sobiranistes dels partits i les entitats; dels CDR; de la CUP; i, caramboles del procés, del president Puigdemont i altres exiliats a Brussel·les.

Si es manté l'objectiu d'assolir la secessió en l'escenari actual, seria òptim rectificar dels errors d'octubre. Si bé la direcció institucional va encertar en el fet que només una intervenció internacional podria obligar a Espanya a acceptar una solució democràtica, com va quedar patent del 3 al 30, la fase de tensió va ser estrictament institucional, va quedar en insuficient i la intervenció internacional no va arribar mai.

Almenys ara sabem segur com no s'aconsegueix la intervenció estrangera. Ni sent apallissats per votar, ni destituint governs i dissolent Parlaments de forma il·legal, ni empresonant càrrecs electes, ni mostrant mundialment la divisió de poders espanyola.

Les imatges de la repressió espanyola incrementen el seu dany reputacional i desperten simpaties arreu, però no són suficients perquè els estats europeus abandonin la realpolitik i la inherent solidaritat interestatal, i intervinguin en favor de la democràcia...

A no ser que els costos de no intervenir siguin superiors als costos d'intervenir.

- Existeixen forces exteriors que puguin obligar a Espanya

a acceptar una solució democràtica?

- Existeixen forces exteriors interessades en l'estabilitat econòmica espanyola per dependències en producció industrial, quota de mercat i propietat de deute públic?
- I, existeixen forces exteriors que, a la vegada, reuneixin els dos punts anteriors?

La Unió Europea és la principal força exterior que pot obligar a Espanya a acceptar una solució democràtica. I alhora seria la principal damnificada d'un xoc financer que s'escampi pel continent en moments de desconcert del Brexit i desalineament amb l'Est, i l'inevitable augment dels tipus d'interès que ressuscitarà la crisi del deute.

Els dos estats principals de la UE són alhora els màxims inversors directes a Catalunya i a Espanya. Alemanya és també la líder (amb 20%) de les importacions rebudes a Catalunya, seguida de França, que és el principal destinatari de les exportacions catalanes, seguida d'Alemanya.

Les entitats financeres franceses i alemanyes, sigui directament o, des del 2013, indirectament via tercers, són els majors propietaris estrangers del deute públic espanyol.

La correlació entre estabilitat econòmica i geopolítica ha quedat en evidència els darrers mesos amb les dificultats d'Espanya en la gestió europea de la qüestió catalana:

- Les declaracions de Juncker del 14 de setembre exposant que respectaria el resultat de l'1 d'octubre.
- La no assistència de Rajoy a la cimera europea del 29 de setembre.
- La trucada de Merkel a Rajoy al migdia de l'1 d'octubre per aturar la barbàrie.
- El sopar informal previ a la cimera europea del 20 d'octubre, on Merkel pregunta a Rajoy davant la resta de mandatariis que exposi la situació de Catalunya i ell

s'hi nega.

- La negació de les empreses alemanyes i centrals a moure la seu social fora de Catalunya malgrat les pressions directes espanyoles.

Si Espanya segueix avui unida, és perquè a l'octubre no es va aconseguir maximitzar l'antagonització entre Espanya i Alemanya i aconseguir aïllar Espanya de la resta de la UE. Es va descosir una mica, amb l'ajuda dels aliats tradicionals com Bèlgica, els països bàltics i balcànics o amb l'inèdit Ple especial del Parlament Europeu del 4 d'octubre. Insuficient per a la victòria.

Això és degut a que els interessos de no intervenir no van superar els d'intervenir, a mesura que la independència no es va declarar el dia 3, quan la correlació de forces era òptima, es mantenia la mobilització i el control del territori, la borsa s'enfonsava i la prima de risc escalava.

Aquell mateix dia finalitza la vaga d'estudiants i la mobilització permanent iniciada el 20 de setembre, i Espanya recupera la iniciativa amb el discurs del Rei. Les declaracions d'Artur Mas al Financial Times el dia 5 afirmant que Catalunya no estava preparada per la independència real i la manifestació unionista del 7 acaben provocant la pèrdua del *momentum* que es culmina amb la claudicació de la declaració fallida del 10. Quan la declaració arriba el 27 ja ningú (començant pels declarants) la pren seriosament.

Com bé saben els mateixos estudiants alemanys que es van revoltar contra la visita del Xa, la política exterior alemanya no està basada en simpaties democràtiques sinó estrictament en l'alineament amb el seu interès propi.

La mala notícia és que per molts somriures que fem, clavells que ensenyem i injustícies que rebem, això no modificarà l'acció exterior de cap estat.

La bona notícia és que l'acció exterior dels estats canviaran

immediatament quan canviar-les estigui alineat amb el seu interès propi. I l'interès principal d'Alemanya és que:

- Es mantingui la producció i circulació de mercaderies.
- Es mantingui la demanda interna a les importacions.
- Es mantingui la capacitat de l'Estat de tornar el deute públic.

Només un bloqueig del consum i de l'activitat productiva, sumat a una fuga de capitals que posin en joc alhora la viabilitat de les entitats financeres espanyoles i la capacitat del govern espanyol per pagar els creditors mentre puja la prima de risc i el pànic s'apodera de la borsa, pot provocar que els costos de no intervenir siguin superiors als d'intervenir.

En definitiva, el mateix que va proposar Oriol Junqueras el 2013 a Brussel·les.

És una estratègia arriscada que certament antagonitzaria el sector privat català. Però l'octubre mostra que tant el sector privat com els polítics que s'hi nodreixen, si bé poden ser favorables a un estat propi, no estan disposats a assumir els alts costos que Espanya imposa.

També suposaria enterrar la fracassada revolució dels somriures i aplicar una estratègia que estigui alineada amb els objectius d'aconseguir la independència: mesures de pressió real i control del territori.

Una paralització econòmica indefinida que aturi alhora la producció, el consum i el transport. Una inestabilitat econòmica i financera que les potències exteriors siguin obligades a intervenir per forçar a Espanya a acceptar una solució democràtica.

La vaga indefinida seria ajudada amb la creació de punts neuràlgics centrals (a "lo plaça Tahrir") que tant es van trobar a faltar a l'octubre i que maximitzin l'atenció

mediàtica internacional i la capacitat de mobilització ràpida.

Un projecte de tal envergadura requereix una aliança estratègica entre l'ANC i Òmnium (que aprovaran nous fulls de ruta el febrer) amb els CDR, els estudiants, les Assemblees de Treballadors Públics contra el 155, i els sindicats alternatius.

I que les organitzacions de masses empenyin al lideratge institucional a frenar la caiguda, a no renunciar al mandat de l'1 d'octubre, fer efectiva la Llei de Transitorietat Jurídica i no cedir a la repressió espanyola, començant per no invertir cap altre candidat que no sigui el president de la República.

I, sobretot, a confrontar la realitat amb realisme: no existeix cap possibilitat d'aconseguir la secessió que no passi per la intervenció exterior, i no existeix cap possibilitat d'intervenció que no passi per una escalada de la mobilització amb mesures de pressió reals sobre l'economia.

No d'aquí a 30 anys. Ara i aquí.